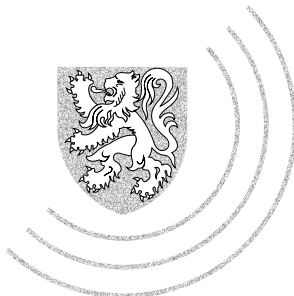

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1998-1999

15 februari 1999

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

**– van de heren Karel De Gucht, Patrick Lachaert en André Denys –
betreffende de toekenning en het beheer van de scheepskredieten**

HOORZITTINGEN

VERSLAG

**namens de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden
uitgebracht door de heren Leo Cannaerts en Jean-Marie Bogaert**

Samenstelling van de commissie :

Wvd. Voorzitter : de heer Jef Sleeckx.

Vaste leden :

de heren Leo Cannaerts, Paul Deprez, Johan De Roo, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Eddy Schuermans ;

de heren Karel De Gucht, Jacques Laverge, Didier Ramoudt ;

de heren Carlos Lisabeth, Jef Sleeckx, Robert Voorhamme ;

de heren Jan Penris, Frans Wymeersch ;

de heer Jean-Marie Bogaert ;

de heer Jos Stassen.

Plaatsvervangers :

de heren Joachim Coens, Jos De Meyer, mevrouw Mia De Schamphelaere, de heer John Taylor, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen ;

de heren Louis Bril, André Denys, Dirk Van Mechelen ;

de heren Freddy De Vilder, Fred Dielens, Jacky Maes ;

mevrouw Marijke Dillen, de heer Emiel Verrijken ;

de heer Chris Vandenbroeke ;

de heer Jos Geysels.

Zie :

905 (1997-1998)

– Nr. 1 : Voorstel van resolutie

– Nr. 2 : Verslag van de hoorzittingen

INHOUD

	Blz.
A. Besloten hoorzitting van 13 november 1998	4
I. Inleidende uiteenzetting door Gimvindus NV over de actuele stand van zaken	4
II. Inhoud van de ingebrekestelling door de Raad van Bestuur van Gimvindus aan de NMKN	5
III. Vragen en opmerkingen van de leden met antwoord van de delegatieleden van Gimvindus	7
B. Voortzetting op 30 november 1998	18
C. Verdere opvolging na de besloten hoorzittingen van 13 en 30 november 1998	21

DAMES EN HEREN,

In de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden ging op vrijdag 13 november 1998 een besloten hoorzitting door met een delegatie van Gimvindus over de inhoud van het juridisch rapport van het advocatenkantoor De Bandt, Van Hecke & Lagae.

– *Retro-acten van de hoorzitting*

De hoorzitting van 13 november 1998 maakt deel uit van een eerste reeks van hoorzittingen die in de Commissie werden gehouden in het kader van de bespreking van het voorstel van resolutie van de heren Karel De Gucht, Patrick Lachaert en André Denys betreffende de toekenning en het beheer van de scheepskredieten (Stuk 905 (1997-1998) – Nr. 1). Voor het verslag over deze hoorzitting wordt verwezen naar Stuk 905 (1997-1998) – Nr. 2.

Op 1 oktober 1998 ging in de Commissie een gedachtewisseling door over de Jaarverslagen van de NV GIMV en Gimvindus NV. Het verslag hierover is opgenomen in Stuk 1179 (1998-1999) – Nr. 1.

Tijdens deze bespreking werd door de Commissie aangedrongen op duidelijkheid m.b.t. de ingebrekestelling door Gimvindus van de NMKN en werd inzage gevraagd van het revisoraal verslag-Smets en van het juridisch rapport van het advocatenkantoor De Bandt, Van Hecke & Lagae.

Gimvindus antwoordde dat een dergelijk verzoek diende voorgelegd te worden aan de Raad van Bestuur die hiervan kennis nam op 22 oktober 1998, waarna Gimvindus verklaarde geen mededeling te kunnen doen aan het Vlaams Parlement van het revisoraal verslag-Smets.

Tijdens de plenaire vergadering van 28 oktober 1998 werd door de heren Karel De Gucht en Jean-Marie Bogaert een motie ingediend betreffende de uitoefening van het recht tot onderzoek naar mogelijke fouten en tekortkomingen bij het toekennen en bij het beheer van overheids gelden inzake zeescheepsbouw en scheepskredieten sinds 1 januari 1989 (Stuk 1189 (1998-1999) – Nr. 1). Deze motie werd verworpen tijdens de plenaire vergadering van 28 oktober 1998.

Op 29 oktober 1998 interpeleerde de heer Karel De Gucht de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over het dossier van de scheepskredieten en de inzagemoogelijkheid van een aantal documen-

ten uit dit dossier door het Parlement. Het verslag hierover is opgenomen in C22-C-WER4.

Tot besluit van deze interpellatie werd door de heren Karel De Gucht en Jean-Marie Bogaert een met redenen omklede motie ingediend, over het dossier van de scheepskredieten en de inzagemoogelijkheid van een aantal documenten uit dit dossier door het Parlement – Stuk 1216 (1998-1999) – Nr. 1.

Op 29 oktober 1998 besliste de Commissie tijdens de regeling van haar werkzaamheden tot de organisatie van een hoorzitting met Gimvindus op 13 november 1998.

Gimvindus verklaarde zich bij brief van 3 november 1998 akkoord om tijdens een besloten hoorzitting toelichting te geven over de inhoud van het juridisch rapport van het advocatenkantoor De Bandt, Van Hecke & Lagae.

Het verzoek van Gimvindus om te worden gehoord tijdens een besloten hoorzitting werd door de Commissie ingewilligd op 13 november 1998 en gelet op het besloten karakter van deze hoorzitting is het verslag niet op naam. De commissie stemt hiermee in.

Op 30 november 1998 werd de hoorzitting met een delegatie van Gimvindus over de inhoud van het juridisch rapport van het advocatenkantoor De Bandt, Van Hecke & Lagae voortgezet. Ook deze hoorzitting vond plaats in besloten vergadering.

A. BESLOTEN HOORZITTING VAN 13 NOVEMBER 1998

I. Inleidende uiteenzetting door Gimvindus NV over de actuele stand van zaken

Gimvindus schetst de actuele stand van zaken en zal vervolgens een toelichting geven over de ingebrekestelling van Gimvindus aan de NMKN. Ten slotte komen enkele specifieke elementen in verband met de ingebrekestelling van de NMKN aan bod. Hierbij is men uitgegaan van het juridische rapport van het advocatenkantoor De Bandt, Van Hecke & Lagae.

Begin januari 1998 besliste de raad van bestuur van Gimvindus om een audit te laten uitvoeren door de heer Smets. Deze revisor moest een onderzoek uitvoeren naar de wijze waarop de NMKN de dossiers van de scheepskredieten heeft behandeld se-

dert 1 januari 1993, datum waarop Gimvindus bevoegd werd voor de scheepskredieten. Het onderzoek werd gebaseerd op een overeenkomst tussen Gimvindus en de NMKN. Na het rapport van de heer Smets heeft de raad van bestuur van Gimvindus in mei 1998 beslist om een juridisch onderzoek te laten verrichten van dit rapport door het advocatenkantoor De Bandt, Van Hecke & Lagae.

De bevindingen van het rapport-Smets werden door dit advocatenkantoor bevestigd. Er werden belangrijke tekortkomingen in hoofde van de NMKN vastgesteld inzake het beheer van de scheepskredieten. Op basis van het revisoraal-verslag en het onderzoek van het advocatenkantoor De Bandt, Van Hecke & Lagae besliste de raad van bestuur van Gimvindus om de NMKN in gebreke te stellen op 29 september 1998. Op 23 oktober 1998 heeft de NMKN hierop gereageerd en dit antwoord zal op 19 november 1998 aan de raad van bestuur van Gimvindus worden voorgelegd.

II. Inhoud van de ingebrekestelling door de Raad van Bestuur van Gimvindus aan de NMKN

Gimvindus wijst erop dat het revisoraal verslag-Smets een zeer uitgebreid en gedetailleerd nazicht van het dossier van de scheepskredieten bij de NMKN vanaf 1 januari 1993 (overdracht van de scheepskredieten aan het Vlaamse Gewest) bevat.

Dit nazicht werd verricht aan de hand van het beheerscontract dat tussen NMKN en Gimvindus werd afgesloten. Het rapport-Smets werd vervolgens juridisch geanalyseerd. Na het revisoraal verslag heeft de raad van bestuur van Gimvindus beslist om een bijkomende juridische analyse hiervan te laten maken door het advocatenkantoor De Bandt, Van Hecke & Lagae. Daartoe hebben de juristen de basisdocumenten waaraan in het auditrapport wordt gerefereerd, zoals het contract tussen NMKN en Gimvindus opnieuw geverifieerd.

Na de verificatie van de feiten, werden deze geëvalueerd in functie van het juridisch referentiekader, nl. het contract afgesloten tussen NMKN en Gimvindus en werd tevens kennis genomen van het standpunt van de Commissie voor het Bank- en Financiewezen (CBF) over de informatieverstrekking door verantwoordelijken en personeelsleden van bank- en kredietinstellingen en over het beheer en de opvolging van het kredietrisico bij kredietinstellingen.

Gimvindus verwijst naar het verslag van de besloten hoorzitting op 12 maart 1998 in de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangele-

gheden (Stuk 905 (1997-1998) – Nr. 2, blz. 9 tot 21).

Na de foutenanalyse stelt zich de vraag naar de schade. Heeft Gimvindus schade geleden en is er een direct causaal verband tussen de vastgestelde fout en de opgelopen schade? Om te kunnen overgaan tot de ingebrekestelling moet dit causaal verband vaststaan. De raad van bestuur van Gimvindus NV kan de NMKN enkel in gebreke stellen voor de fouten en de opgelopen schade waartussen een causaal verband bestaat.

Gimvindus verklaart dat de ingebrekestelling niet veel nieuwe elementen bevat. Gimvindus stelt dat bijna alle aspecten van het dossier reeds aan bod zijn gekomen in de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden, ofwel reeds in de plenaire vergadering van het Vlaams Parlement werden aangekaart. Tevens kan worden verwezen naar het antwoord van de Vlaamse minister van Economie op de verschillende interpellaties en op de tijdens de reeks van hoorzittingen gestelde vragen en opmerkingen van de leden.

Hiervoor kan worden verwezen naar de interpellatie van de heer Karel De Gucht tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de toekenning en het beheer van de scheepskredieten door het Vlaams Gewest (Hand. Vl. Parl. 1997-98, 27 januari 1998, nr. 23, 29 tot 46) en de interpellatie van de heer Karel De Gucht tot de heer Eric Van Rompuy, Vlaams minister van Economie, KMO, Landbouw en Media, over de rol van de Vlaamse overheid in het dossier van de bouw en afwerking van de schepen Discovery en Navigator op de Boelwerf (Hand. Vl. Parl. 1996-97, 10 juni 1997, nr. 45, 25 tot 48).

Wat het dossier ABC-Containerlines betreft is volgens Gimvindus het eerste en belangrijkste punt het verlies door de NMKN van de hypothecaire inschrijving in eerste rang. De NMKN had immers een hypotheek in eerste rang genomen op de ABC-schepen, als belangrijkste waarborg voor de kredieten.

Bij de vervaldatum van deze eerste hypothecaire inschrijving in eerste rang, heeft de NMKN de hernieuwing hiervan in eerste rang niet uitgevoerd, waardoor de volgende hypotheekhouder de hypothecaire inschrijving in eerste rang bekwam. De financiële implicaties hiervan werden opgevangen door het aangaan door de NMKN van een eigen risicokrediet. Uit het onderzoek van de feiten blijkt echter dat door de groep-Rosenfeld een

betaling werd verricht aan de NMKN als afbetaling op het eigen risicokrediet van de NMKN ter oplossing van het probleem van de hypothecaire inschrijving in eerste rang. De hiervoor aangewende middelen zouden echter in eerste instantie aangewend moeten zijn voor de terugbetaling van de scheepskredieten en niet voor de delging van het eigen risicokrediet van de NMKN.

Gimvindus benadrukt vervolgens dat in het ABC-dossier eveneens elementen aanwezig zijn betreffende onvoldoende opvolging van de dossiers. De boekhoudkundige controle gebeurde niet frequent genoeg.

Een tweede belangrijk element voor Gimvindus is de rol van de NMKN met betrekking tot de inpandname van de DuPont de Nemours-contracten. Het eerste door de NMKN in pand genomen DuPont de Nemours-contract liep af in 1987 en op 20 december 1989 wordt een nieuw contract afgesloten tussen Rosenfeld en DuPont de Nemours, eveneens voor het vervoer van mineraal zand. Voor een meer gedetailleerde beschrijving van de feiten kan worden verwezen naar het verslag van de besloten hoorzitting met de NMKN-delegatie op 12 maart 1998 in de Commissie (Stuk 905 (1997-1998) – Nr. 2, blz. 21 e.v.).

Ingevolge de niet-inpandname door de NMKN van het tweede DuPont de Nemours-contract, kon de groep-Rosenfeld beschikken over de inkomsten uit dit contract, vermits die aldus bleven ten goede komen aan de groep-Rosenfeld. Deze inkomsten werden door de groep-Rosenfeld later in pand gegeven ten voordele van Den norske Bank (DNB). Bij een eventuele inpandname door de NMKN van dit tweede DuPont de Nemours-contract in 1988 zouden deze opbrengsten uiteraard kunnen aangewend zijn voor de terugbetaling van de scheepskredieten.

Een lid wenst te vernemen of de ingebrekestelling van Gimvindus aan de NMKN alleen deze twee punten betreft ?

Gimvindus antwoordt hierop als volgt. Het tweede dossier van de ingebrekestelling betreft het dossier van het kabelleggerschip “Discovery”.

Wat dit dossier betreft, stipt Gimvindus aan dat het een beslissing van de federale regering betreft van 12 augustus 1988. Op basis van die beslissing kende de NMKN een scheepskrediet toe aan de rederij Friary Ocean Surveyor (FOS), een in België opgerichte N.V., waarvan de aandeelhouders buitenlandse vennootschappen waren.

Het belangrijkste element voor Gimvindus is de gebrekkige opvolging van dit dossier. Wat het “novation agreement” betreft, kan voor een meer gedetailleerde uiteenzetting worden verwezen naar Stuk 905 (1997-1998) – Nr. 2, blz. 55 e.v. Een van de gevolgen van dit “novation agreement” was o.m. het feit dat vanaf dat ogenblik Subsea off Shore de “bare boat charterer” werd en de maandelijkse charterbedragen, op verzoek van de reder op een andere bankrekening, dan op de verpande rekening van de NMKN werden gestort.

Daardoor ontstond het risico dat er geen zekerheid meer was over de aflossing van de schuld aan de overheid en aan de NMKN. De reder heeft een betalingsopdracht gegeven voor de storting van de huurgelden op een andere rekening dan de bij de NMKN verpande rekening, omwille van het feit dat de reder een betalingsachterstand met de NMKN had opgelopen waardoor de NMKN beslag legde op de totale huuropbrengst. Aldus waren er onvoldoende middelen over voor het werkkapitaal van de rederij.

Na maanden onderhandelingen werd op 29 juli 1996 een aanhangsel aan het pandcontract getekend, waardoor de maandelijkse charterbedragen weer werden gestort op de verpande rekening van de NMKN en niet langer meer op een FOS-rekening in Nederland. Ingevolge deze maandenlange onderhandelingen is er in deze periode een afleiding geweest van huurgelden naar andere rekeningen in plaats van de rekening van de NMKN. De afleiding van deze huurgelden is gestopt vanaf augustus 1996. Het betreft de afleiding van achterstallige huurgelden van vier maanden.

Voor de Discovery en FOS kan op dit ogenblik nog niet feitelijk worden vastgesteld of er sprake is van definitieve schade. De huurgelden zijn achterstallig en de vordering van de NMKN hierop blijft openstaan.

Er kan in het kader van een juridische procedure worden gepoogd om alsnog over te gaan tot de invordering van de achterstallige en afgeleide huurgelden. Slechts op het moment van het aflopen van het kredietcontract kan exact worden vastgesteld of de totale uitstaande schuld al dan niet volledig is terugbetaald. Op dit ogenblik kan slechts worden vastgesteld dat de achterstallige huurgelden werden gestort op een andere rekening dan die van de NMKN, ingevolge het aanslepen van de onderhandelingen n.a.v. het “novation agreement”.

Het derde dossier is dit van de Navigator. Gimvindus meent dat men op dit ogenblik moeilijk kan stellen of er een causaal verband bestaat tussen fout en schade. In de ingebrekestelling wordt dan ook gesteld dat wat het dossier van de Navigator betreft, men de afronding van de gerechtelijke procedure ter zake afwacht, alvorens Gimvindus de NMKN ook voor dit dossier eventueel in gebreke zal stellen.

III. Vragen en opmerkingen van de leden met antwoord van de delegatieleden van Gimvindus

Wat de ingebrekestelling betreft, merkt een lid op dat deze concreet drie punten bevat, waarvan er twee kunnen worden gerelateerd aan het ABC-dossier en een aan het Discovery-dossier. Deze spreker wenst van Gimvindus te vernemen of er in de ingebrekestelling van de raad van bestuur van Gimvindus aan de NMKN sprake is van concrete bedragen ?

Gimvindus antwoordt hierop als volgt. De meeste elementen zijn pro memorie vermeld, gelet op het feit dat de becijfering van de mogelijke schade reeds een moeilijke oefening is. In het dossier ABC werd er bijvoorbeeld door Gimvindus reeds begin 1995 schriftelijk aan de NMKN medegedeeld dat de schepen dienden te worden verkocht, omdat er toch geen oplossing in zicht was voor de toen gerezen liquiditeitsproblemen.

Het heeft dan echter nog meer dan een jaar geduurd vooraleer de rederij failliet is gegaan. Deze periode valt daarenboven ook samen met het feit dat men de hypothecaire inschrijving in eerste rang niet had vernieuwd en tijdens deze periode werd gezocht naar een oplossing voor het opvangen van de financiële gevolgen van dit rangverlies. Uiteindelijk werd dit probleem opgelost door het krediet ten gunste van DNB. Gimvindus beaamt dat men zich inderdaad kan afvragen, of men bij een faillissement van de rederij in januari-februari 1995, een betere verkoopprijs voor de schepen zou hebben kunnen realiseren.

Hierop brengt een ander lid onder de attentie van Gimvindus dat er op dit punt toch geen ingebrekestelling is ?

Gimvindus antwoordt hierop ontkennend en verduidelijkt dat de ingebrekestelling van Gimvindus aan de NMKN de opvolging betreft van het dossier en het rangverlies.

Hetzelfde lid stelt vast dat Gimvindus beaamt dat er voor ABC een ingebrekestelling is voor het pro-

bleem van het rangverlies en voor het probleem van het pand op de charterinkomsten.

Gimvindus verduidelijkt dat de fout het rangverlies betreft, ingevolge de niet-hernieuwing van de eerste hypothecaire inschrijving in eerste rang.

De vraag van een ander lid behelst de omvang van de mogelijke schade. De mogelijke schade kan waarschijnlijk worden begroot op het mogelijk verschil tussen de realisatiewaarde van de schepen begin 1995, tenminste of nog vroeger ten opzichte van de realisatiewaarde van de schepen (tweede semester 1997).

Dit lid wenst te vernemen op hoeveel dit bedrag wordt geraamd, waarop Gimvindus antwoordt zich niet te wagen aan een concreet bedrag, vermits de raming hiervan nog gedetailleerd moet geschieden, in functie van een aantal hypothesen, die kunnen worden vooropgesteld m.b.t. de waardebepaling van de schepen binnen de economische context op verschillende tijdstippen. De elementen die nog niet onmiddellijk kwantificeerbaar zijn, werden slechts pro memorie vermeld.

Enkel die elementen die reeds op basis van het auditrapport en de juridische analyse exact kunnen worden vastgesteld zijn wel vermeld, zoals het bedrag van 271.000 USD van de terugbetaling op het eigen risicokrediet van de NMKN door de groep-Rosenfeld. Dit bedrag staat vast. De huurgelden m.b.t. de Discovery die achterstallig en afgeleid zijn kunnen ook exact worden becijferd. Men komt op dit ogenblik tot een onomstotelijk vaststaand bedrag van 105,8 miljoen frank. Een aantal belangrijke elementen dienen echter nog becijferd.

Hierop merkt een lid op dat het dus meer dan 60 miljoen frank is ? Gimvindus onderstreept dat de berekening geen eenvoudige zaak is. Wat de achterstallige huurgelden betreft kunnen twee periodes worden onderscheiden. In de jaren 1994-1995 betreft het drie maanden achterstallige huurgelden en in 1996 betreft het vier maanden achterstallige huurgelden.

Door een ander lid wordt opgemerkt dat de verwachte schade pro memorie wordt vermeld en de ingebrekestelling resulteert uit het revisoraal verslag-Smets. In dit revisoraal verslag heeft men zich beperkt tot die aangelegenheden, waar het causale verband tussen de feiten en de fouten kan worden vastgesteld. Spreker wenst te vernemen of er in dit rapport ook sprake is van feiten waarvoor Gimvindus geen oorzakelijk verband vindt met betrekking tot de schade ?

Gimvindus repliceert dat het verslag-Smets een opsomming is van feiten en vaststellingen, waarop het vorige lid verklaart dat dit rapport toch wel gebaseerd is op een wetenschappelijke benadering en allicht een aantal conclusies bevat. Spreker vraagt welke elementen van de opsomming niet zijn weerhouden ?

Hierop stelt Gimvindus dat de belangrijkste elementen waardoor Gimvindus schade heeft geleden deze zijn die door Gimvindus zijn vermeld, wat trouwens Gimvindus niet verraste. Het niet vernieuwen van de hypothecaire inschrijving in eerste rang is volgens Gimvindus het belangrijkste element, waarover Gimvindus gedurende negen of tien maanden in het ongewisse was. De co-contractant zat dus met een verborgen agenda. Dit probleem heeft hij opgelost door een eigen krediet aan de Rosenfeldgroep.

Hetzelfde lid wenst vervolgens te vernemen of er in het revisoraal verslag-Smets geen sprake is van onderhandelingen met de heer Blonder waarbij betalingen aan de betrokkene zijn gebeurd, waarop Gimvindus bevestigt dat het revisoraal verslag-Smets een overeenkomst vermeldt met Blonder.

Hierop wensen verschillende leden te vernemen wat het rapport-Smets vermeldt over de fax met de Fleet Bank ? Een lid wijst erop dat het rapport inderdaad iets vermeldt over deze fax, waarop nog een ander lid wenst te vernemen of het rapport-Smets een oordeel geeft over de brief van de Fleet Bank en vraagt nog een lid zich af of men de handtekeningen heeft geverifieerd, terwijl een lid zich afvraagt of de NMKN zich op die brief mocht baseren.

Gimvindus verduidelijkt dit als volgt. Gimvindus denkt niet dat het rapport-Smets er een waardeoordeel over heeft. Aan de NMKN werden in elk geval de basisgegevens medegedeeld. Daarop heeft de NMKN een aantal opmerkingen kunnen maken en hiervoor kan worden verwezen naar het verslag over de besloten hoorzitting met de NMKN-delegatie op 12 maart 1998 in de Commissie (Stuk 905 (1997-1998) – Nr. 2, blz. 21 e.v.). Wat de brief van de Fleet Bank betreft vermeldt Gimvindus dat in deze brief staat dat Blonder een persoon was die zijn verplichtingen steeds was nagekomen.

Gimvindus preciseert nog dat de federale minister-raad eind december een principiële beslissing heeft genomen, die begin januari haar beslag heeft gekregen. De heer Smets had van Gimvindus geen opdracht gekregen om na te gaan wie de heer Blonder was.

Gimvindus verklaart dat de heer Smets het dossier van de NMKN heeft kunnen inzien, maar de revisor heeft geen inzage gehad of kunnen hebben in de rekeningen van de Rosenfeldgroep, waardoor de revisor dus geen audit heeft kunnen doen van de rekeningen van de Rosenfeld-groep. Indien er een betaling zou zijn geweest van de groep-Rosenfeld aan Blonder dan dient men dit in deze rekeningen na te kijken. De gevraagde audit geschiedde binnen het juridisch referentiekader van het tussen Gimvindus en de NMKN afgesloten contract.

Hierop doet een lid de vaststelling dat daarenboven een dergelijke betaling nooit een fout zou kunnen zijn van de NMKN, vermits de betaling werd verricht door Rosenfeld.

Nog een lid stelt vast dat de raad van bestuur van Gimvindus begin 1998 aan het revisorenkantoor-Smets de opdracht heeft gegeven om een audit te doen. Minister Van Rompuy verklaarde in de Commissie in juni 1998 dat dit gebeurde op zijn initiatief. Kunt u dat bevestigen ?

Gimvindus geeft volgende toelichting. De minister heeft Gimvindus schriftelijk gevraagd er zorg voor te dragen dat de rechten van het Vlaamse Gewest gevrijwaard blijven. Deze brief van de minister heeft de door de raad van bestuur van Gimvindus volkomen autonoom genomen beslissing om een audit te doen, gekruist.

Hierom wenst een lid nadere informatie. Wat bedoelt Gimvindus met kruisen ? Heeft De Post dan slecht gewerkt ? Volgens dit lid zijn er 5 dagen verstreken tussen het moment waarop Gimvindus de brief van minister Van Rompuy heeft ontvangen en de autonoom door de raad van bestuur van Gimvindus genomen beslissing een audit te doen.

Hierop antwoordt Gimvindus dat het 3 of 4 dagen zijn. Gimvindus onderstreept volledig autonoom beslist te hebben om de audit te laten verrichten door het revisorenkantoor Smets, waarop hetzelfde lid vaststelt dat er dus geen sprake is van kruisen, vermits Gimvindus de brief reeds in handen had toen de raad van bestuur van Gimvindus de beslissing heeft genomen.

Volgens Gimvindus was de agenda van de raad van bestuur waarschijnlijk vier dagen voordien al vastgelegd en hierop onderstreept het lid dat de aanduiding van een revisor niet op de agenda van de raad van bestuur van Gimvindus was vermeld. In dit verband merkt Gimvindus op dat het aanduiden van een revisor een expliciete beslissing is geweest van de raad van bestuur. Het punt

scheepskredieten stond reeds maandenlang op de agenda van de raad van bestuur van Gimvindus. Wat voor vorige spreker van belang is, betreft de uitdrukking “elkaar kruisen” : betekent dit dat Gimvindus een beslissing heeft genomen en nadien pas de vraag van de minister heeft ontvangen ?

Gimvindus verduidelijkt dat de minister niet gevraagd heeft aan Gimvindus om een audit te doen, maar alleen heeft gevraagd welke vrijwaring van de rechten van het Vlaamse Gewest door Gimvindus worden overwogen. Pas nadien heeft Gimvindus de beslissing genomen om een onderzoek in te stellen.

Door een ander lid wordt bij Gimvindus geïnformeerd of Gimvindus officieel heeft geantwoord op de eerste brief van minister Van Rompuy, waarop Gimvindus bevestigend antwoordt.

Vervolgens wenst hetzelfde lid te vernemen of Gimvindus officieel geantwoord heeft op de tweede brief van de minister m.b.t. het juridisch onderzoek ?

Wat dit punt betreft is er volgens Gimvindus eerder een kruising geweest. Gimvindus heeft zelf het standpunt ingenomen om een juridisch onderzoek in te stellen. Ook de minister heeft onmiddellijk gereageerd toen deze met het nieuwe feit werd geconfronteerd. Omdat de raad van bestuur in dezelfde week vergaderde, is het toch normaal dat dit door Gimvindus wordt besproken.

Een lid meent dat dit toch twee voorbeelden zijn dat de minister zich rechtstreeks bezighoudt met het reilen en zeilen van Gimvindus, waarop Gimvindus beaamt dat de minister inderdaad geconfronteerd werd met het nieuwe feit. Tijdens die week was er raad van bestuur van Gimvindus en dan is dit toch normaal dat dit wordt voorgelegd aan de raad van bestuur, waarop het lid repliceert dit ook volkomen normaal te vinden. Het is echter wel voor deze spreker abnormaal dat de minister het verslag niet leest.

Gimvindus merkt op dat de scheepskredieten op de agenda van iedere raad van bestuur werden vermeld.

Een ander lid stelt vast dat de minister in mei opnieuw contact neemt met Gimvindus met het verzoek om het rapport juridisch te laten onderzoeken. Heeft U enig idee hoelang de minister dit rapport reeds in zijn bezit had ?

Gimvindus verklaart formeel dat het rapport alleen uitgedeeld is aan de vijf leden van de raad van bestuur, de directeur-generaal en de commissaris van de Vlaamse regering. Door Gimvindus werd aan deze personen uitdrukkelijk gevraagd om dit rapport vertrouwelijk te behandelen. Buiten deze personen is het rapport aan niemand anders gegeven. Hetzelfde lid vraagt aan Gimvindus of deze hierover met de minister van gedachten heeft gewisseld, waarop Gimvindus ontkennend antwoordt.

Een ander lid wenst in deze context nog te vernemen of Gimvindus ook nooit toelichting heeft gegeven over de krachtlijnen van het rapport-Smets aan een selectie van parlementsleden uit de meerderheid, waarop Gimvindus meent van niet.

Voor een ander lid ging de discussie in de Commissie over het feit dat de minister heeft beweerd het rapport-Smets niet te hebben gelezen. Nu stelt deze spreker vast dat door vorige sprekers wordt gepolst of de minister het inderdaad zou kunnen hebben gelezen. Hierop repliceert een van deze leden als volgt.

Op basis waarvan zou men anders aan een achtenswaardige instelling als Gimvindus kunnen vragen om een juridisch onderzoek te laten verrichten over een rapport dat men zelf niet heeft gelezen ? Deze spreker drukt er zijn verwondering over uit dat minister Van Rompuy blijft verklaren dat hij dit rapport niet zou hebben gelezen en nu blijkt toch dat de minister effectief aan Gimvindus heeft gevraagd om een juridisch onderzoek in te stellen.

Gimvindus merkt op dat hier reeds is bevestigd dat de minister het rapport zelfs niet in zijn bezit heeft. Hierop repliceert een ander lid dat de minister dit nooit heeft gezegd.

De minister heeft bevestigd dat het rapport is uitgedeeld aan de leden van de raad van bestuur en aan de regeringscommissaris en Gimvindus stelt dat het niet zijn zaak is wat de regeringscommissaris met dit rapport heeft gedaan.

Gimvindus heeft gesteld dat het rapport niet aan de minister werd overgemaakt en blijft ook nu bij dit standpunt.

Vervolgens overloopt een ander lid voor elk dossier de mogelijke elementen van een ingebrekestelling. Deze spreker stelt zich hierbij de vraag welke mogelijke ingebrekestellingen er zouden kunnen worden geformuleerd voor elk van de drie dossiers ?

Wat het dossier-Discovery betreft lijkt er een probleem met betrekking tot de opvolging van de inning van de huurgelden.

Volgens Gimvindus is daarvoor een becijferde ingebrekestelling gebeurd en daarmee is een bedrag gemoeid van 105 miljoen frank. Het tweede punt is de novatie van de charterovereenkomst. Is hiervoor ook een becijferde ingebrekestelling ?

Dit aspect wordt door Gimvindus toegelicht als volgt. De novatie van de charter en de onmogelijkheid tot onmiddellijke inpandname van de nieuwe charterovereenkomst door de NMKN resulteerde in de mogelijkheid voor de reder om huurgelden gedurende een aantal maanden te kunnen afleiden, via het doorgeven van een gewijzigde betalingsopdracht aan de bank, waardoor de huurgelden terecht kwamen op de FOS-rekening in Nederland.

Het lid vraagt of deze beide elementen dus opgenomen zijn in een enkel punt van ingebrekestelling van Gimvindus aan de NMKN ?

Een volgend punt slaat op de 850.000 frank die maandelijks betaald werd aan de heer Lubbe Bakker. En ander punt slaat op het feit dat de huurprijs diende betaald te worden aan een gewaarborgde koers. Is er voor beide elementen een ingebrekestelling gedaan door Gimvindus ?

Gimvindus verduidelijkt dit als volgt. Subsea off Shore zou rechtstreeks aan de NMKN betalen op de verpande rekening ; de reder FOS (eigenaar van de Discovery) zou 850.000 frank per maand van deze huuropbrengsten mogen aanwenden voor de werkingskosten, n.a.v. de overdracht van de charter aan Stolt Comex Seaway. Hiervoor is er geen ingebrekestelling omdat hiermede geen schuldkijschelding is gedaan. De vordering van de achterstallige huurgelden blijft eveneens openstaan en ook hier is er geen sprake van schuldkijschelding.

Gimvindus merkt op dat in 1997 door Gimvindus en de Vlaamse overheid werd ingestemd met de afname door de reder (eigenaar van de Discovery) van een som van 850.000 frank per maand van de huuropbrengsten voor het werkkapitaal, n.a.v. de overdracht van de charter aan Stolt Comex Seaway. Terzake wordt verwezen naar het antwoord van minister Eric Van Rompuy op de schriftelijke parlementaire vraag nr. 163 van 12 augustus 1997 van de heer Karel De Gucht.

Hierop verklaart een lid dat dit een nieuw gegeven is. Minister Eric Van Rompuy heeft immers gezegd dat men daar nooit mee heeft ingestemd.

Gimvindus preciseert dit als volgt. Gimvindus heeft hiermede niet ingestemd in 1996 bij de totstandkoming, vermits Gimvindus op dat ogenblik niet werd geconsulteerd. Gimvindus was hiervan trouwens niet op de hoogte.

Hetzelfde lid werpt op dat minister Van Rompuy reeds eerder heeft gesteld in antwoord op een interpellatie dat de minister hiermede geen rekening wenste te houden en dat dit bedrag bij de uitstaande schuld gevoegd moet worden. Gimvindus beaamt dat er inderdaad ingestemd is met de maandelijks voorafname van een bedrag van 850.000 frank van de verpande rekening, waarop het lid zich vervolgens vragen stelt m.b.t. de gewaarborgde koers.

Inzake de problematiek van de gewaarborgde koers meent Gimvindus dat op het ogenblik dat de audit werd verricht, men de gewaarborgde koers moeilijk kan vaststellen, vermits men niet beschikte over voldoende feiten om na te gaan of deze koersaanpassing niet zou hebben plaatsgevonden en omwille van de onduidelijkheid hieromtrent werd in de audit dit aspect aangebracht onder vorm van een vraagstelling.

Het lid is het hiermede niet eens en verklaart dat deze vaststelling zelfs door Gimvindus zou kunnen worden gedaan, vermits Gimvindus informatie heeft over de basis en de wisselkoers.

Gimvindus is het niet eens met de bedenking van vorige spreker en verduidelijkt dat Gimvindus slechts beschikt over een achterliggende vordering op de NMKN. Gimvindus kon niet afleiden hoeveel men zou dienen te ontvangen, vermits de huuropbrengsten van het schip op dat ogenblik niet voldoende waren om het terug te betalen bedrag te dekken.

Gimvindus had slechts inzicht in het bedrag dat deze ontving van de NMKN. Zelfs tijdens de audit was er voor Gimvindus geen duidelijk uitsluitel over het feit of deze koersaanpassingen gebeurd waren of niet, omdat de NMKN ter zake onvoldoende duidelijke elementen kon aanreiken. Daarom werd in de ingebrekestelling dit aspect als een vraagstelling geformuleerd en werd aan de NMKN gevraagd om de exacte cashflowtabel van de kredieten per maand sinds 1 januari 1993 mede te delen.

Hierop vraagt hetzelfde lid aan Gimvindus waarom Gimvindus dit niet in 1994 gevraagd heeft, waarop Gimvindus antwoordt dat Gimvindus in het ongewisse verkeerde van het feit dat er huurachterstallen waren. Gimvindus kon dit onmogelijk vaststellen.

Door hetzelfde lid wordt vastgesteld dat er duidelijk zaken zijn mislopen en deze spreker kan zich inbeelden dat de NMKN een deel van de verantwoordelijkheid draagt voor de vier punten van de ingebrekestelling die door deze spreker worden opgesomd, maar dit is voor hem niet de hamvraag, wat spreker wil weten, zoals blijkt uit diens interpellatie, is of de Vlaamse regering en Gimvindus hun werk hebben gedaan.

Spreker vraagt zich af waarom Gimvindus de tekorten slechts post factum kon vaststellen en merkt in deze context op dat de gelden die door de NMKN aan Gimvindus worden gestort toch maandelijks geboekt worden. Dit is toch door Gimvindus te controleren? Waarom heeft Gimvindus pas in 1996 en voor sommige zaken pas in 1998 vastgesteld dat er zaken misliepen? Waarom was Gimvindus niet eerder op de hoogte?

Wat spreker zou willen is een nota van Gimvindus met een duidelijk inzicht over de interne controle in Gimvindus zelf, zodat kan worden nagegaan of de stelling van Gimvindus klopt. Spreker stelt vast dat door Gimvindus een ingewikkeld betoog wordt gehouden over een audit van drie maanden, maar toch kan Gimvindus spreker niet overtuigen van het feit dat Gimvindus er niet van op de hoogte zou zijn hoeveel geld bij Gimvindus binnenkomt. Indien Gimvindus wel op de hoogte was, wenst spreker te weten waarom Gimvindus niet heeft gereageerd? Dat is trouwens het zwakke punt in de ingebrekestelling van Gimvindus aan de NMKN.

Gimvindus antwoordt als volgt. Zoals reeds tijdens een vorige hoorzitting door Gimvindus verklaard, ontvangt Gimvindus maandelijks een lijst van de NMKN met betalingen, die door Gimvindus grondig worden geanalyseerd om te controleren of het bedrag klopt. Gimvindus controleert en rekent na, waarop het lid opmerkt dat Gimvindus dus zelf de koers had kunnen berekenen.

Gimvindus benadrukt dat Gimvindus alleen kan controleren of het bedrag overeenkomt met de contractuele verplichtingen. Op het ogenblik dat Gimvindus vaststelde de achterstallen op de Discovery niet te hebben ontvangen, werd door Gimvindus aan de verantwoordelijke medewerker gevraagd waarom dit door Gimvindus niet eerder

kon worden vastgesteld. Een delegatielid van Gimvindus stelt zelf het dossier te hebben bestudeerd en komt tot de conclusie dat Gimvindus onmogelijk kon vaststellen dat de achterstallen van de Discovery niet waren ingekomen.

Op vraag van het lid naar meer duidelijkheid hieromtrent licht Gimvindus dit aspect toe als volgt.

De kredieten worden om de zes maanden terugbetaald, meer bepaald op 30 november en op 31 mei. Er was een kredietakte waardoor de opbrengsten van de schepen in pand werden genomen. Concreet betekent dit dat de maandelijkse huuropbrengsten van de schepen op een verpande rekening bij de NMKN werden gestort.

Met andere woorden: rederij FOS stort iedere maand de huur op de NMKN-rekening en tweemaal per jaar schrijft de NMKN de scheepskredieten over op de rekening van Gimvindus bij de NMKN.

Indien Gimvindus niets ontvangt op het einde van het semester, dan is er voor Gimvindus in feite reeds een timelag van zes maanden. Spreker meent niet dat dit een zwak punt is in de ingebrekestelling van Gimvindus aan de NMKN.

Gimvindus stipt vervolgens aan dat om een nieuw charter in pand te kunnen nemen, de NMKN heeft ingestemd met de maandelijkse voorafname door de reder van een bedrag van 850.000 frank per maand van de bij de NMKN verpande rekening, zoals reeds door de NMKN werd verklaard tijdens de besloten hoorzitting van 12 maart 1998 in deze Commissie.

De niet-betaling van de huurgelden 1994-1995 werd niet vastgesteld. Door een ander lid wordt aan Gimvindus gevraagd waarom, waarop Gimvindus verklaart het zelf later te hebben vastgesteld op basis van het boekhoudkundig verslag. Nog een ander lid wenst meer precies te vernemen waarom Gimvindus de achterstallen 1994-1995 niet heeft vastgesteld, ondanks het feit dat Gimvindus hiertoe tweemaal per jaar de kans had, nl. in november en in mei.

Wat de vaststelling van de achterstallige huurgelden voor het jaar 1995 betreft, antwoordt Gimvindus dat dit niet problematisch was. In 1995 deed die kans zich voor in het begin van het jaar. Een en ander kon dus niet worden vastgesteld en in 1994 is er slechts een maand tussenuit geweest. Daarenboven was de huuropbrengst niet voldoende groot

om een achterstand duidelijk vast te kunnen stellen.

De vorige spreker blijft er bij dat Gimvindus in mei en in november toch kon vaststellen dat de huurgelden niet werden gestort ? Nogmaals onderstreept Gimvindus dat de inkomsten van het schip onvoldoende waren om het volledige kapitaal terug te betalen. Het probleem is gebleken tijdens de audit dat de NMKN het niet heeft opgevolgd. Het lid stelt dat het Gimvindus toch moet opgevalen zijn dat de ontvangsten lager lagen dan in andere semesters ?

Gimvindus benadrukt in september 1996, onmiddellijk na ontvangst van het boekhoudkundig verslag van augustus 1996, ogenblikkelijk naar de NMKN schriftelijk voorbehoud te hebben geformuleerd, vermits de bewuste huurtermijnen ontbraken. De ingebrekestelling aan de NMKN vangt aan met het feit dat Gimvindus reeds in september 1996 dit voorbehoud had gemaakt, ingevolge de ontbrekende huurtermijnen, waarop een lid opmerkt dat dit twee jaar na de feiten is, waarop Gimvindus stelt dat dit betrekking heeft op de tekorten van 1996.

Hierop merkt een ander lid op dat er toch tekorten zijn in 1994 en 1995, waarop Gimvindus verklaart dat pas later is gebleken dat er in 1994-1995 drie maanden huurachterstallen waren, waarop het lid concludeert dat het feit dat er huurgelden voor drie maanden ontbraken niet zou vastgesteld zijn door Gimvindus.

Nog een lid wijst erop dat in 1994-1995 het tekort van Gimvindus nog eens toenam met 45 miljoen frank en spreker vraagt waarom dit door Gimvindus niet werd vastgesteld.

Gimvindus antwoordt dat in de periode 1994-1995 het volgens de NMKN om een zogenaamde timelag van drie tot vier maanden ging, die was ontstaan ingevolge de wijziging van de huurder van het schip, dat op korte tijd driemaal van huurder is veranderd. In antwoord op de vraag van een lid of dit door de NMKN schriftelijk is bevestigd, antwoordt Gimvindus dat dit in de audit is bevestigd. Hetzelfde lid stelt vast dat er dus in 1994 niet werd naar gevraagd. Gimvindus verwijst opnieuw naar de audit die dit nogmaals bevestigt.

Vervolgens vraagt het lid zich af waarom Gimvindus de maandelijkse cashflows in 1994 niet heeft opgevraagd.

Gimvindus verduidelijkt dit als volgt. In 1994-1995 betreft het een timelag van drie maanden in het ontvangen van de huurgelden en er werden te weinig inkomsten ontvangen om reeds te kunnen vaststellen dat er iets mis ging. In 1996 was de situatie anders : de huurgelden werden afgeleid naar een rekening van de Generale Bank in Nederland. Dit werd door Gimvindus vastgesteld in juli en augustus 1996 en er werd door Gimvindus geen enkele schuldkijschelding gedaan, zodat de vordering openstaand is, waarop het lid repliceert nooit het tegendeel te hebben beweerd.

Voor een ander lid is het duidelijk dat Gimvindus geen zicht had op de te verwachten inkomsten. Quid met de afbetalingen van de scheepskredieten ? Gimvindus verkeerde dus in het ongewisse over de minderontvangsten. Is dit correct ?

Volgens Gimvindus betreft het geen charterovereenkomst afgesloten aan een vaste prijs voor de hele looptijd van de kredietovereenkomst. Het was daarenboven onmogelijk voor Gimvindus om exacte previsions te maken over de te verwachten inkomsten en daarbij veranderde het schip driemaal van huurder en werd de wisselkoers verschillende malen gewijzigd. Gimvindus heeft bij de overname van de kredietakte wel om een kopie hiervan gevraagd aan de NMKN, waardoor Gimvindus in kennis werd gesteld van de te verrichten terugbetalingen.

Dezelfde spreker komt tot de slotsom dat Gimvindus dus in het ongewisse verkeerde van de te verwachten inkomsten, omwille van de koersfluctuaties en omwille van het feit dat het charter van het schip driemaal werd gewijzigd, ingevolge verandering van huurder. Daarom kon Gimvindus niet achterhalen dat er gedurende enkele maanden huurachterstallen waren. Hierop benadrukt Gimvindus nogmaals dat de opbrengst van de charterovereenkomst onvoldoende was voor een normale terugbetaling van de kredieten, wat leidde tot een onvolledige invulling van de vervaldagentabel.

Nogmaals onderstreept Gimvindus dat het geen charter betreft aan een vaste prijs, maar aan een variabele prijs. In de eerste periode schommelde de prijs in functie van de wisselkoers. Ingevolge de lage koers van het Britse pond werd de koers voor de tweede periode wel vastgelegd. Het schip veranderde in de betrokken periode bovendien driemaal van huurder. Daardoor was het nagenoeg onmogelijk om op voorhand vast te stellen hoeveel er zou binnenkomen.

Hierop brengt nog een ander lid onder de attentie van Gimvindus dat er toch een maandelijkse vergadering wordt gehouden en daarenboven zijn de wisselkoersen opgenomen op bladzijde 28 van de Financieel Economische Tijd.

Gimvindus stelt dat het in de onmogelijkheid was om hiervan vroeger kennis te hebben en daarenboven beheert Gimvindus de scheepskredieten niet. Het probleem werd aan de orde gebracht door de NMKN in augustus 1996, die belast is met het beheer van de scheepskredieten, waarop nog een lid repliceert dat Gimvindus wel de opdracht heeft van de Vlaamse regering om de terugbetaling van de scheepskredieten op te volgen. Gimvindus volgt de ingekomen gelden op.

Spreker beaamt dat de scheepsbouwmarkt inderdaad onderhevig is aan fluctuerende wisselkoersen en andere variabele factoren. Hierop wenst het lid meer exact te vernemen of Gimvindus over een intern controlesysteem beschikt om deze volatiele evolutie op te volgen ?

Volgens Gimvindus stellen er zich geen problemen indien contractueel is bepaald dat de uitstaande schuld exact terugbetaald moet worden. Indien het evenwel een contract betreft, waarbij de opbrengst van de schepen onvoldoende is om de contractuele verplichting na te komen, dan is er sprake van een contentieux-dossier.

Deze stelling wordt door een lid betwist, vermits men bij het afsluiten van de charterovereenkomst perfect wist dat de opbrengst van deze charter ontoereikend zou zijn om de schulden te dekken. Er werd geen contentieux-dossier geopend omdat men, gelet op de gegeven omstandigheden, meende dat de beste oplossing was dat er tenminste een charter zou zijn. Beweren dat het dossier van de Discovery van meetaf aan een contentieux-dossier was, is onjuist.

De term “contentieux” heeft voor het lid een specifieke betekenis. Er is sprake van een “contentieux-dossier” wanneer na een ingebrekestelling het dossier van de commerciële dienst naar de juridische dienst worden overgeheveld en het is de juridische dienst die instaat voor de invordering van de dubieuze vorderingen.

Spreker refereert aan het standpunt van de Commissie voor het Bank- en Financieelwezen (Stuk 21 (1997-1998) – Nr. 2, blz. 21) over de informatieverstrekking door verantwoordelijken en personeelsleden van bank- en kredietinstellingen

en over het beheer en de opvolging van het kredietrisico bij kredietinstellingen.

Spreker verklaart dat de NMKN de regels inzake de opvolging van het contentieux niet heeft gevolgd, vermits de commerciële afdeling zich verder heeft beziggehouden met dit dossier.

Gimvindus repliceert als volgt. Reeds bij de overname van het dossier van de Discovery was Gimvindus zich ervan bewust dat de charteropbrengsten ontoereikend waren om de contractuele verplichtingen te kunnen nakomen. In die periode die hieraan voorafging, heeft men echter na de oplevering van het schip de exploitatie van een charter met een onvolledige dekking verkozen, dan helemaal over geen inkomsten te beschikken.

Vanaf 1 januari 1993 wist Gimvindus dat de FOS-rederij te weinig zou betalen. Volgens het contract was de NMKN verplicht Gimvindus op de maandelijkse vergaderingen over eventuele achterstallen niet alleen in te lichten maar ook toelichtingen te geven bij de problemen en oplossingen te suggereren. Dit is niet gebeurd. Wellicht wist de NMKN zelf niet dat voor sommige maanden geen huur werd betaald.

Hierop constateert een lid dat niemand op de hoogte was van de achterstallen en ook de NMKN niet. Gimvindus verklaart het feit van de achterstallen zelf te hebben vastgesteld in augustus 1996 en heeft hierop onmiddellijk gereageerd.

Een ander lid stelt vast dat Gimvindus blijft volhouden het extra-tekort in augustus 1996 te hebben vastgesteld en in september 1996 hierop te hebben gereageerd. Spreker wijst erop dat het tekort was toegenomen door het niet betalen van vier maanden huurgelden. In 1994-1995 zijn er drie maanden huurgelden niet betaald en dan merkt Gimvindus niets.

Spreker verklaart nog altijd niet te begrijpen waarom Gimvindus de achterstallen wel opmerkt in 1996 en niet in 1994-1995. Ingevolge het afsluiten van een beheersovereenkomst diende Gimvindus toch inzicht te hebben over de te verwachten inkomsten, zelfs indien Gimvindus reeds voorafgaandelijk weet dat de inkomsten van de charter onvoldoende zullen zijn om de uitstaande schuld volledig af te lossen.

Spreker begrijpt dat een dergelijke situatie de complexiteit van het dossier in de hand werkt, maar juist omwille hiervan zou Gimvindus extra op zijn hoede dienen te zijn. Spreker vraagt concreet

welke maatregelen Gimvindus heeft genomen, opdat deze zeker kon zijn dat Gimvindus maximaal betaald werd? Volgens deze spreker heeft Gimvindus hiervoor geen maatregelen genomen, vermits Gimvindus in 1994-1995 de achterstallige betalingen niet heeft vastgesteld.

Wat de interne controle betreft verklaart Gimvindus dat deze strikt is en spreker refereert in deze context aan de hoorzittingen. Ingevolge een aantal variabele elementen kon Gimvindus geen exacte previsions maken m.b.t. de te verwachten inkomsten.

De kredieten worden door de NMKN beheerd en Gimvindus beschikt slechts over een achterliggende vordering op de NMKN. Vermits de NMKN belast is met het beheer van de scheepskredieten werd de contractuele verhouding tussen Gimvindus en NMKN vastgelegd in een contract.

Vermits het dossier een aantal variabele elementen bevat die onmogelijk door Gimvindus voorafgaandelijk exact kunnen worden ingecalculeerd, is in dit contract bepaald dat de NMKN op de maandelijkse vergadering moet rapporteren en toelichting geven bij eventuele problemen en een voorstel tot oplossing formuleren. De NMKN heeft niets gerapporteerd.

Gimvindus merkt op dat in 1994-95 het Britse pond met 15 percent devalueerde en bovendien is de charter driemaal van huurder veranderd.

Het betreft een tekort van drie maanden huurachterstallen, gespreid over een periode van twee jaar, wat het voor Gimvindus onmogelijk maakte de ontbrekende huuropbrengsten vast te stellen.

In mei 1996 bij de semestriële betaling werd een huurachterstal van vier maanden vastgesteld, zodat onmiddellijk bleek dat er zaken misliepen. Gimvindus deelde dit mondeling mede aan de NMKN. Nadien werd een boekhoudkundige expertise verricht en hiervan heeft Gimvindus het boekhoudkundig verslag ontvangen in de derde week van augustus 1996. Op 3 of 4 september 1996 heeft Gimvindus onmiddellijk schriftelijk voorbehoud gemaakt bij de NMKN, gelet op de achterstallige huurgelden.

Uit dit boekhoudkundig verslag blijkt eveneens dat de vier maanden achterstallige huur, in opdracht van de reder, op een rekening van de Generale Bank in Nederland was gestort en niet op de verpande rekening bij de NMKN. Ook voor de afleiding van deze huurgelden werd door Gimvindus voorbehoud gemaakt bij de NMKN.

Hierop merkt een lid op dat Gimvindus niet heeft gereageerd toen er geen maandelijkse rapportering was, waarop Gimvindus verklaart enkel te kunnen vaststellen dat dit niet gebeurd is.

Volgens een ander lid impliceert de uitleg van Gimvindus dat men bijvoorbeeld een zogenaamde straightloan nooit kan opvolgen. Ook hier heeft men immers te maken met variabele intrestvoeten en wisselkoersen van vreemde valuta. Gimvindus stipt aan dat een straightloan na een strikt bepaalde periode wordt herzien.

Hetzelfde lid poneert dat de banken kredietlijnen hebben van honderden miljoenen franken met wel tien variabele parameters en dat de banken beschikken over vaste procedures om de terugbetaling te volgen. Gimvindus wijst erop dat de meeste straightloans maandelijks worden herzien, waarop het lid antwoordt dat er gedurende de ganse periode sprake is van drie charters en dit zijn toch niet evenveel herzieningen?

Gimvindus antwoordt dat de maandbewegingen door de reder aan de NMKN gemeld moeten worden en Gimvindus verkeerde hieromtrent in het ongewisse. De NMKN moest die beheren. Wanneer in november 1995 de reder meldt dat de charter vernieuwd wordt, had de NMKN onmiddellijk moeten reageren en dit is pas in juni 1996 gebeurd.

Een lid vraagt toelichting over de criteria en is van mening dat zelfs met wisselende chartercontracten en variabele wisselkoersen er toch interne controle mogelijk moet zijn? Gimvindus verklaart het krediet niet te beheren en evenmin te onderhandelen over de charterovereenkomst, waarop het lid zich afvraagt wat de bedoeling is van een interne controle.

Gimvindus onderstreept nogmaals slechts over een achterliggende vordering op de NMKN te beschikken. Indien de NMKN Gimvindus in het ongewisse laat over de niet-hernieuwing van de eerste hypothecaire inschrijving in eerste rang, dan kan Gimvindus hiervan geen kennis hebben en dit geldt evenzeer voor de maandelijkse betalingen. Medio 1996 heeft Gimvindus dan de vaststelling gedaan na gunstige boekhoudkundige expertise.

Nog een ander lid concludeert uit de verklaringen van Gimvindus dat de NMKN op de maandelijkse vergaderingen liet doorschemeren dat het gestorte bedrag bij de bewuste stortingen in 1994 en 1995 correct was. Gimvindus laat in feite verstaan dat de NMKN opzettelijk een onjuiste voorstelling van de feiten heeft gegeven.

Gimvindus verklaart evenwel zich niet uit te spreken of er opzet in het spel is. De enige vaststelling die Gimvindus hierover kan doen is dat op de maandelijkse vergadering hierover niets op de agenda stond. Het was trouwens de NMKN die Gimvindus op de hoogte diende te brengen.

Het lid besluit met te stellen dat op geen enkele van de vergaderingen met de NMKN is gesteld dat er drie maanden geen huur is betaald en spreker verklaart zich niet te kunnen voorstellen dat de NMKN zelf daarvan niet op de hoogte was. De NMKN heeft voor deze spreker dus een ernstige fout gemaakt. Ze heeft Gimvindus immers over dit feit in het ongewisse gelaten.

Deze stelling wordt door Gimvindus bijgetreden en dit feit is dan ook een element van de ingebrekestelling van Gimvindus aan de NMKN. Spreker herinnert eraan dat de ingebrekestelling slechts mogelijk is voor feiten waardoor schade is ontstaan, op voorwaarde dat het causaal verband tussen die feiten en de geleden schade door Gimvindus kan worden aangetoond.

Wat het element van de drie maanden huurachterstallen betreft stelt Gimvindus dat de NMKN de zaken niet goed heeft beheerd. Volgens hetzelfde lid is de situatie ernstiger en is er sprake van desinformatie en dit is ernstiger dan nalatigheid.

Spreker verklaart zich immers niet te kunnen voorstellen dat dit niet bewust gebeurd is. Dit is voor deze spreker een totaal nieuw element, vermits spreker totnogtoe de indruk had dat de NMKN in gebreke werd gesteld wegens nalatigheid. Nu is er sprake van malafide praktijken, waarop een ander lid beaamt dat indien dit de feiten zijn, dit inderdaad de enig mogelijke conclusie is.

Wat de ingebrekestelling van Gimvindus aan de NMKN betreft herinnert Gimvindus eraan dat het referentiekader hiervan de contractuele overeenkomst is afgesloten tussen Gimvindus en de NMKN. De ingebrekestelling stelt een contractuele fout vast, een schade en een causaal verband tussen die fout en de schade.

Een lid wenst in deze context te vernemen of het contract bepalingen bevat die voorzien in sancties bij de uitoefening door een contractant van malafide praktijken in het kader van dit contract, ook zonder dat dit tot schade leidt? Gimvindus antwoordt hierop ontkennend, vermits men niet van de hypothese is uitgegaan dat de NMKN malafide is.

Volgens Gimvindus kan men zich slechts op de feiten baseren en de feiten zijn dat de NMKN Gimvindus in het ongewisse heeft gelaten en de reden waarom dit niet is gebeurd is een kwestie van interpretatie.

Het andere lid merkt vervolgens op dat Gimvindus zich nooit heeft afgevraagd waarom het gestorte bedrag niet hetzelfde was als bij de andere halfjaarlijkse stortingen. Gimvindus antwoordt dat men dit inderdaad niet heeft gedaan in 1994 en 1995, maar wél in 1996 toen een boekhoudkundig verslag werd opgesteld.

Nog een lid meent dat Gimvindus te weinig belang hecht aan het feit dat de NMKN die informatie niet gegeven heeft. In 1994 betreft het 1 maand huurachterstal of 8 percent van de inkomsten; in 1995: 2 maanden of 16 percent van de inkomsten en in 1996 betreft het een huurachterstal van drie maanden of 25 percent van de inkomsten. Indien een dergelijke handelwijze wordt gehanteerd voor alle dossiers, dan was de NMKN reeds lang failliet. Spreker stelt toch niet te kunnen geloven dat een bank dergelijke zaken niet controleert en de NMKN beschikte dus wel over die informatie, maar heeft deze niet doorgegeven aan Gimvindus.

Gimvindus benadrukt zich niet te willen uitspreken of er sprake is van opzet of niet maar neemt voor de ingebrekestelling het tussen Gimvindus en de NMKN afgesloten contract als juridisch richtsnoer. Gimvindus heeft schade geleden, ingevolge de niet-naleving door de NMKN van haar contractuele verplichtingen.

Volgens nog een ander lid rijzen er verschillende vragen. Een eerste reeks vragen betreft de kwestie of er slecht beheer geweest is, of er schade geleden is en of schadeloosstelling mogelijk is. Een tweede kwestie is de vraag of er malafide praktijken in het spel zijn geweest. Spreker drukt vervolgens zijn ongelooft uit over het feit dat een bank niet vaststelt dat een betaling op een bepaald moment niet gebeurd is. Wanneer de bank Gimvindus daarvan dan niet op de hoogte brengt, dan is dat een zwaarwichtig feit.

Gimvindus merkt op dat er maar één partij is die kan bevestigen of ze het wist, namelijk de NMKN zelf, waarop het vorige lid repliceert dat Gimvindus zich bijzonder welwillend opstelt t.o.v. of men het al dan niet wist. Het kan immers niet dat men het niet wist, vermits men toch beschikt over de rekeninguittreksels. Dat men dit niet ter sprake heeft gebracht, wijst er volgens dit lid op dat men

opzettelijk te kwader trouw is geweest tegenover de contractant.

Gimvindus attendeert erop dat het voor het contract feitelijk geen verschil uitmaakt of men dit bewust of onbewust heeft gedaan. Er is een fout gemaakt die tot schade leidt en op basis daarvan heeft Gimvindus de ingebrekestelling van de NMKN gedaan.

Het vorige lid beaamt dat dit financieel inderdaad geen verschil uitmaakt, maar juridisch wel en volgens deze spreker betreft dit een zwaarwichtiger feit. Met betrekking tot het Discovery-dossier verkeert Gimvindus in het ongewisse of men het al dan niet bewust heeft verzwegen, omdat Gimvindus over onvoldoende bewijsmateriaal beschikt.

Op basis van de feiten kan Gimvindus daarentegen wel stellen dat men bewust verzwegen heeft dat men de hypotheek voor het ABC-dossier niet heeft verlengd.

Men heeft wel op eigen risico voor een oplossing gezorgd, waarop een lid de bedenking oppert dat een normale bank dit toch weet. Deze opmerking wordt door Gimvindus bijgetreden. Vervolgens vraagt het lid wie op dat ogenblik de leiding had van de bank. Gimvindus durft hierover nu ter zitting geen uitsluitsel geven, gelet op het feit dat er op dat ogenblik veel wisselingen waren aan de top van de bank.

Samenvattend merkt nog een lid op dat zich in verband met het ABC-dossier vier problemen stellen. Het betreft : het rangverlies, het pand op de charterinkomsten DuPont de Nemours-contracten, de onderhandelingsprocedure met de heer Blonder en de boekhoudkundige expertise en de controle van de jaarrekeningen.

Inzake het rangverlies doet dit lid de volgende vaststellingen. NMKN heeft ABC een bedrag geleend, dat door ABC werd aangewend voor een terugbetaling van 5 miljoen dollar aan Den norske Bank (DNB). Op het NMKN-krediet is door ABC een gedeelte terugbetaald.

Gimvindus heeft de NMKN hiervoor in gebreke gesteld en voor het lid is deze zaak duidelijk. Volgens deze spreker heeft de Rosenfeld-groep een bedrag van 2 miljoen dollar aan DNB betaald.

Ingevolge deze betaling door de Rosenfeld-groep werden aan Gimvindus gelden onttrokken en kan Gimvindus deze gelden niet meer invorderen. Spreker vraagt of ook voor dit element Gimvindus

de NMKN in gebreke heeft gesteld ? Heeft men ten slotte de NMKN in gebreke gesteld voor het geheel van de onderhandelingsprocedure wat het Blonder-dossier betreft ?

Vervolgens gaat dezelfde spreker nader in op het element van de boekhoudkundige expertise en de controle van de jaarrekeningen. Spreker verklaart bijna met zekerheid ervan overtuigd te zijn dat deze documenten jaarlijks aan Gimvindus worden overgemaakt en dat Gimvindus contractueel minstens in de mogelijkheid verkeert om deze documenten op te vragen.

Spreker merkt op dat de NMKN pas in 1996 de controle van de jaarrekening van het ABC-dossier heeft verricht. Ook hiervoor werd de NMKN door Gimvindus in gebreke gesteld. Spreker vraagt zich af waarom Gimvindus tussen 1992 en 1996 niet gevraagd heeft om de jaarrekeningen te controleren ?

Gimvindus antwoordt als volgt. Om de financiële implicaties op te vangen ingevolge de niet-hernieuwing van de eerste hypothecaire inschrijving in eerste rang, refereert Gimvindus naar de globale overeenkomst. De NMKN zou 5 miljoen dollar aan de Rosenfeld-groep betalen en deze laatste zou een betaling doen aan DNB van 2 miljoen dollar.

Vermits het een betaling betreft van de Rosenfeld-groep aan DNB, staat het niet vast of de betaling al dan niet is gebeurd, vermits dit niet kan worden gecontroleerd in de boekhouding van de NMKN. De ingebrekestelling in dit dossier is gebeurd met voorbehoud van alle rechten. Als blijkt dat de Rosenfeldgroep op dat ogenblik wel degelijk 2 miljoen dollar heeft betaald, dan is het logisch dat de betaling van 2 miljoen dollar hetzelfde karakter heeft als de terugbetaling van 271.000 dollar.

Hierop merkt een lid op dat men toch weet dat het bedrag van 2 miljoen dollar is betaald en volgens deze spreker werd dit door de curator bevestigd, waarop Gimvindus zijn twijfels uit dat dit in het verslag is opgenomen. Het lid verklaart dat er verschillende malen is verklaard dat dit wel het geval is.

Op de opmerking van Gimvindus dat de betaling van de Rosenfeldgroep aan DNB niet kan worden gecontroleerd in de boekhouding van de NMKN, wijst het lid erop dat een dergelijke stelling haaks staat op het element van de boekhoudkundige expertise en de controle van de jaarrekeningen. Volgens Gimvindus is dit element niet expliciet vermeld.

Nog een ander probleem dat de aandacht volgens dit lid verdient is het probleem van de inpandname van de charterinkomsten.

Gimvindus verduidelijkt dat wat dit aspect van het dossier betreft, men verder in de tijd dient terug te gaan en meer bepaald naar de periode die de overname door Gimvindus van de scheepskredieten en zelfs de regionalisering van het dossier van de scheepskredieten voorafgaat.

Het eerste pandcontract werd afgesloten voor de periode begin 1980 tot 1988. Het tweede in 1988 afgesloten DuPont de Nemours-contract werd door de NMKN evenwel niet in pand genomen. Ingevolge deze niet-inpandname door de NMKN van dit tweede contract met DuPont de Nemours was de Rosenfeldgroep in de mogelijkheid om dit contract te verpanden aan DNB.

Gimvindus attendeert erop dat een van de herschikkingsvoorwaarden gesteld door de Vlaamse regering m.b.t. de scheepskredieten, de inpandname was van dit tweede DuPont de Nemours-contract.

De inpandname door de NMKN gebeurde niet en de inkomsten uit dit contract bleven ten goede komen aan de Rosenfeldgroep. Achteraf blijkt dat de inkomsten later door de Rosenfeldgroep werden aangewend bij de overname door Den norske Bank (DNB) van de bankkredieten. Wat de vrij passieve houding van de NMKN betreft in de onderhandelingen met de heer Blonder tussen 1992 en 1996 is er een algemene passus in de ingebrekestelling met pro memorie een eis tot schadeloosstelling.

Volgens een lid zou het voor de Commissie gemakkelijker zijn indien deze de ingebrekestelling zou kunnen inkijken. Spreker vraagt of Gimvindus voor dit specifieke punt een schadevergoeding eist? Gimvindus bevestigt een specifieke schadevergoeding te vragen voor het ABC-dossier en een algemene schadevergoeding met voorbehoud van alle rechten.

Hetzelfde lid wenst nog te vernemen of het element van de passieve houding van de NMKN in de onderhandelingen met de heer Blonder in een specifiek punt van de ingebrekestelling is opgenomen, wat door Gimvindus wordt bevestigd.

Op vraag van het lid of er eveneens een schadeclaim terzake wordt ingediend verduidelijkt Gim-

vindus dit als volgt. Er wordt een provisionele, niet-becijferde schadeloosstelling gevraagd en daarenboven geeft Gimvindus in de ingebrekestelling eveneens aan hoe de schade kan worden gecijferd.

Met betrekking tot de ingebrekestelling door Gimvindus van de NMKN wijst spreker erop dat de raad van bestuur van Gimvindus op 23 oktober 1998 een antwoord hierop heeft ontvangen van de NMKN.

Spreker stelt een terughoudendheid van Gimvindus vast om hierover uit te weiden, vermits de raad van bestuur van Gimvindus nog niet is geïnformeerd over het antwoord van de NMKN. Volgende week komt de raad van bestuur samen en spreker meent dat de Commissie nadien best nog een vergadering hierover organiseert. Spreker verklaart naar deze vergadering uit te kijken, gelet op het feit dat zowel de NMKN als Gimvindus heel stoer doen en voor hen de aanval nog steeds de beste verdediging is.

Door nog een lid wordt vastgesteld dat Gimvindus niet wenst te antwoorden op de vraag of de NMKN bewust informatie heeft achtergehouden. Wat door Gimvindus wel wordt gesteld is dat de NMKN bewust heeft gezwegen over het nalaten van de hernieuwing van de eerste hypothecaire inschrijving in eerste rang. Hierop reageert Gimvindus met een ingebrekestelling terwijl Gimvindus in de mogelijkheid was om een dagvaarding te sturen. Is dit een tussenstap?

Gimvindus antwoordt dat het een officiële mededeling aan de NMKN betreft en de raad van bestuur van Gimvindus zal zich uitspreken over eventuele verdere stappen en een dagvaarding is voor Gimvindus niet uitgesloten.

Hierop vraagt hetzelfde lid de mogelijkheid te overwegen een afspraak te maken voor een volgende hoorzitting in de Commissie.

Een ander lid meent dat dit een terechte vraag is, maar indien Gimvindus eerst de raad van bestuur in kennis willen stellen van het antwoord van de NMKN, dan dient de Commissie dit te respecteren. Het feit van de hoorzitting wordt door dit lid niet in vraag gesteld, doch de Commissie moet zich hierover kunnen beraden tijdens een regeling van de werkzaamheden in besloten vergadering.

B. VOORTZETTING VAN DE BESLOTEN HOORZITTING OP 30 NOVEMBER 1998

De voorzitter merkt op dat deze hoorzitting een voortzetting is van de besloten hoorzitting van 13 november 1998 over het juridisch rapport van het advocatenkantoor De Bandt, Van Hecke & Lagae. Zoals die laatste hoorzitting zal ook deze hoorzitting plaatsvinden in besloten vergadering.

Gimvindus doet mededeling van de beslissing van haar raad van bestuur na kennis te hebben genomen van het schriftelijke antwoord van de NMKN op de ingebrekestelling van 29 september 1998 door Gimvindus.

De raad van bestuur heeft het NMKN-antwoord onderzocht tijdens zijn vergadering van 19 november. Er waren drie mogelijkheden : een regeling in der minne, een arbitrageprocedure of een procedure ten gronde bij een gewone rechtbank. Omdat men ervan uitging dat er best voor een duidelijke aanpak werd geopteerd, heeft de raad van bestuur van Gimvindus gekozen voor een procedure ten gronde voor de gewone rechter op basis van de elementen uit de ingebrekestelling van 29 september.

Een lid vraagt naar de inhoud van bovengenoemde brief van de NMKN.

Gimvindus overloopt de inhoud van de brief. De NMKN meent dat ze wel degelijk is tegemoetgekomen aan de verplichtingen uit het beheerscontract met Gimvindus. Zo verwijst men naar het maandelijks overleg, de maandelijks informatie en naar de mogelijkheid van Gimvindus om bijkomende uitleg te vragen. Daarnaast stelt de NMKN dat de Gimvindus-vertegenwoordiger meestal aanwezig was bij de bespreking van het ABC-dossier.

Betreffende het Discovery-dossier bevestigt de NMKN dat er momenteel nog geen schade is. Dit zal pas definitief blijken aan het einde van de periode. De NMKN relateert ook het verslag van de bedrijfsrevisor. Omdat een aantal documenten uit het Friary-dossier in beslag werden genomen door het gerecht, zou de bedrijfsrevisor niet over alle gegevens hebben beschikt.

Vervolgens merkt de NMKN op dat ze in het dossier ABC-Containerline het rangverlies van de eerste hypotheek hersteld heeft door het toegestane krediet. Men stelt eveneens dat alle betrokken partijen gewerkt hebben aan de verkoop van de schepen en dat publieke verkoop nooit als mogelijkheid naar voren werd gebracht. Dit is volgens Gim-

vindus onjuist, want men zou hiernaar hebben gevraagd.

Verder meldt de NMKN in de brief dat het niet opnieuw in pand nemen van de DuPont de Nemours-contracten uit 1988 bekend was bij de bevoegde overheid. Dat was toen de federale overheid. De NMKN besluit dat ze niet akkoord kan gaan met de schade-eis van Gimvindus.

Een lid vraagt of dit betekent dat de NMKN op geen enkel onderdeel akkoord kan gaan met Gimvindus.

Gimvindus antwoordt dat men dit niet zo kan stellen. De NMKN haalt wel het verlies van de hypotheek aan. De NMKN geeft dus toe dat men de eersterangshypotheek verloren heeft. Ze zeggen ook niet dat er geen huurtermen van de Discovery afgeleid zijn. Ze zeggen dat ze pas op het einde van de huur weten of er schade is of niet.

In een ander schrijven van 4 november 1998 over de scheepskredieten geeft de NMKN wel toe dat er minstens één termijn afgeleid is en dat ze bereid zijn op het einde dit tekort bij te passen. Concreet stelt de NMKN in die brief vast dat er één maand huurtermijn verloren is en verklaart men zich bereid om het tekort van 8 miljoen frank bij te passen.

Een lid merkt op dat er door de beslissing van Gimvindus om naar de rechter te stappen nu duidelijke stellingen zijn ingenomen. De rechter zal een uitspraak moeten doen, hoewel de NMKN wellicht zal argumenteren dat het dossier niet volledig is, gezien een aantal stukken in beslag genomen is door het parket. Het lid vraagt dat de commissieleden inzage zouden krijgen in de ingebrekestelling, het antwoord van de NMKN en de dagvaarding door Gimvindus.

Gimvindus antwoordt dat deze vraag zal worden voorgelegd aan de raad van bestuur van 22 december aanstaande en belooft een schriftelijk antwoord op 23 december.

Het lid dat deze vraag formuleerde vindt dit antwoord een miskenning van het parlement, vermits het Vlaamse Gewest voor 100 percent aandeelhouder is in Gimvindus. Hij is van oordeel dat die stukken onmiddellijk ter beschikking moeten worden gesteld, zonder dat de raad van bestuur zich daar nog moet over uitspreken. De spreker ziet niet in welke belangen op die manier zouden worden geschaad, vermits het hier gaat over officiële stukken die door beide partijen gekend zijn.

Gimvindus antwoordt dat men in dit dossier steeds de raad van bestuur geconsulteerd heeft en dat het van correctheid zou getuigen om dat pad voort te bewandelen.

Een ander lid vraagt of in het antwoord van de NMKN staat dat Gimvindus net zo goed als de NMKN op de maandelijkse vergaderingen kon gemerkt hebben dat er betalingen ontbraken.

Gimvindus antwoordt dat de NMKN stelt alle verplichtingen te zijn nagekomen door op de maandelijkse vergaderingen informatie te verschaffen. Ze concluderen evenwel niet dat Gimvindus ook de ontbrekende betalingen kon opgemerkt hebben.

Het lid merkt op dat de discussie draait rond de vraag of de ontbrekende betalingen al dan niet signaleerd zijn. Volgens Gimvindus draagt de NMKN in dit verband de volle verantwoordelijkheid. Heeft de NMKN daarop gereageerd?

Gimvindus merkt op dat op de maandelijkse vergaderingen niet werd gesproken over afgeleide betalingen. De NMKN stelt enkel zeer algemeen dat er informatie verstrekt werd op maandelijkse vergaderingen en dat Gimvindus alle gelegenheid had om daar vragen te stellen.

Het lid merkt op dat het moeilijk is om een discussie te voeren als de commissieleden niet in het bezit zijn van de documenten waarover het gaat.

Een ander lid merkt op dat dit niet de eerste maal is dat de commissie een hoorzitting organiseert over een dossier inzake de scheepskredieten. In het dossier van de Europese subsidies kreeg de commissie de beschikking over een aantal verslagen van de raad van bestuur van Gimvindus, zonder dat eerst toestemming moest worden gevraagd aan de raad van bestuur. Toen kregen de commissieleden zelfs inzage in een factuur. Het lid begrijpt niet dat de raad van bestuur zich nu moeilijker zou opstellen.

Gimvindus antwoordt dat dat toen ook werd voorgelegd aan de raad van bestuur. Wat de huidige vraag inzake de ingebrekestelling betreft, stelt Gimvindus niet dat men dat document niet zal krijgen, maar wel dat de vraag eerst aan de raad van bestuur moet worden voorgelegd.

Het lid merkt op dat Gimvindus toch punten kan toevoegen aan de maandelijkse agenda. Hij vraagt naar het gehanteerde referentiekader.

Het referentiekader is volgens Gimvindus het beheerscontract. Hierin staat dat de NMKN de agenda opstelt.

Het lid merkt op dat in het beheerscontract uitdrukkelijk staat dat Gimvindus punten aan de agenda mag toevoegen. Hij meent dat, zelfs al zou dit niet uitdrukkelijk bepaald zijn, Gimvindus dit toch zou kunnen doen. Verder stelt hij dat er een nieuwe interpellatie aan de minister zal worden gericht indien er geen inzage wordt verschaft in de gevraagde documenten.

Een ander lid stelt de houding van sommige commissieleden niet te begrijpen. Hij doet opmerken dat de vertegenwoordigers van Gimvindus geen politici zijn, maar dat zij een instelling vertegenwoordigen waar de raad van bestuur de beslissingen neemt. Hij vindt het logisch dat de vertegenwoordigers van Gimvindus niet eigenmachtig beslissen om een document ter beschikking te stellen. Het lid stelt voor de resultaten van de raad van bestuur af te wachten en in functie daarvan verdere stappen te ondernemen.

Een lid merkt op hiermee niet akkoord te kunnen gaan. Hij stelt dat de commissie er tijdens de vorige hoorzitting begrip voor kon opbrengen dat het antwoord van de NMKN niet onmiddellijk kon worden vrijgegeven. Het was logischerwijze het voorrecht van de raad van bestuur van Gimvindus om dat antwoord als eerste te kennen. Het lid begrijpt echter niet dat men niet onmiddellijk heeft gevraagd aan de raad van bestuur of de commissie dit document kon inkijken. Men wist toch dat de commissie daarin sterk geïnteresseerd was.

Een ander lid vraagt zich af waarom het vorige lid deze vraag niet zelf heeft gesteld op de vorige hoorzitting.

Volgens nog een ander lid is er een essentieel verschil tussen enerzijds het verslag van de bedrijfsrevisor en het advies van de heer Blumberg en anderzijds procedurele stukken zoals de dagvaarding. In het eerste geval gaat het om interne stukken, waarin gewezen wordt op de sterke en zwakke punten van Gimvindus. Dat deze niet ter inzage liggen, is een redenering waarover kan worden gediscussieerd. In het tweede geval echter gaat het om stukken die door beide partijen zijn gekend. Als men die niet ter beschikking wil stellen, kan dat volgens de spreker alleen maar betekenen dat men van oordeel is dat het parlement er geen zaken mee heeft. De spreker meent dat Gimvindus het recht niet heeft om inzage te weigeren en vindt het vandaar niet evident dat de vraag om inzage

eerst aan de raad van bestuur moet worden voorgelegd. Hij merkt verder op dat de leden van de raad van bestuur, en dus ook de aanwezige vertegenwoordigers, duidelijk politieke figuren zijn.

Een lid vindt persoonlijk dat het antwoord van Gimvindus op de vraag om inzage correct is. Strikt genomen kan de aanwezige delegatie mogelijk wel beslissen om het document ter beschikking te stellen. Niettemin verdient het aanbeveling om een bepaalde manier van werken in een dossier tot het einde toe vol te houden. Het lid vindt dit een normale manier van werken en is van oordeel dat ook de meeste andere commissieleden er zo over denken.

Een ander lid kan puur formeel akkoord gaan met de redenering dat men de vraag eerst wil voorleggen aan de raad van bestuur. Niettemin herinnert hij aan de geest van de vorige hoorzitting. Het was perfect voorspelbaar dat de volgende stap zou zijn dat de commissie het antwoord van de NMKN zou willen lezen. Het lid verklaart de spelletjes beu te zijn en stelt dat men het inzake formalisme ook niet te ver mag drijven.

Een lid begrijpt niet dat men zich niet soepel opstelt tegenover eenvoudige vragen waarover de raad van bestuur al een officiële beslissing heeft genomen. De raad van bestuur heeft kennis genomen van het antwoord van de NMKN en daaruit officiële conclusies getrokken. Men stelt nu dat men dit document niet kan geven, maar dat dit eerst aan de raad van bestuur moet worden gevraagd. De vraag rijst of dergelijke verzoeken altijd eerst aan de raad van bestuur moeten worden voorgelegd.

Een ander lid betwist formeel dat men eerst aan de raad van bestuur heeft gevraagd om de commissie al dan niet de documenten voor te leggen met betrekking tot het toekennen van subsidies met Europese steun. De documenten werden toegezegd op de zitting zelf en de minister heeft zelf gezegd dat hij hiermee akkoord ging.

Gimvindus herinnert eraan dat de ingebrekestelling uitvoerig werd besproken op de vorige hoorzitting. Gimvindus was toen al in het bezit van het antwoord van de NMKN, maar het werd nog niet vrijgegeven omdat dit nog op de raad van bestuur moest worden besproken. Gimvindus verklaart dat het hier een politiek zeer geladen dossier betreft, zodat men in elke stap gedekt wil zijn door de raad van bestuur.

Gimvindus stelt dat men zich tegen zichzelf moet beschermen. Men verwijst naar de technische uiteenzetting van de Commissie voor het Bank- en Financiewezen over het bankgeheim en alles wat ermee te maken heeft. Het gaat hier om een kredietdossier tussen een bank en een private rechtspersoon, een vennootschap. Toevallig is de overheid hier voor een stuk bij betrokken op het vlak van de financiering. De vordering van Gimvindus ten aanzien van de NMKN heeft voor een stuk betrekking op die kredietdossiers. Als men nu naar een dagvaarding gaat, dan zal die zeker nog gedetailleerder zijn dan de ingebrekestelling en het antwoord van de NMKN. In deze documenten staan sowieso gegevens over de kredietdossiers van een bank, waarvan het ene verband houdt met een faillissement en het andere niet. Is het verstandig die gegevens publiek te maken? Dan betreedt men immers het domein van het bankgeheim, uitgebreid tot derden die met dergelijke dossiers werken, en loopt men het risico op schadeclaims.

Volgens een lid bleek uit deze tussenkomst duidelijk dat deze situatie niet valt onder het bankgeheim.

Gimvindus verwijst naar het concluderende gedeelte van de tussenkomst, waarin wordt verwezen naar de definitie van het bankgeheim bij uitbreiding tot derden.

Het lid stelt dat dit concrete dossier niet valt onder de definitie van het bankgeheim. Hij stelt voor dat deze vraag aan de Commissie voor het Bank- en Financiewezen wordt voorgelegd.

Volgens Gimvindus staan in die documenten de geïndividualiseerde gegevens van de afzonderlijke dossiers.

Het lid verklaart nog steeds geen reden te zien om stukken als de ingebrekestelling, het antwoord van de NMKN en de dagvaarding aan het parlement te onttrekken. Hij stelt wel niet te kunnen verhinderen dat men zich eerst tot de raad van beheer wendt. Als de raad van beheer evenwel inzage weigert, zal het lid de minister interpellieren. Hij stelt vast dat naarmate de minister al dan niet tussenkomt, Gimvindus zich soepeler opstelt, onder meer tijdens hoorzittingen.

De voorzitter stelt voor dat naarmate er documenten worden besproken op de raad van bestuur van Gimvindus, er telkens volmacht wordt gevraagd om de documenten daaromtrent vrij te geven. Anders blijven we bezig met hoorzittingen.

Een lid merkt op dat als de documenten ter beschikking waren geweest, er geen hoorzitting nodig was.

Een ander lid merkt op dat men zeker niet de indruk mag hebben dat slechts één individueel parlements lid aandringt op inzage. Ook de fractie van de spreker vraagt inzage in de documenten, zeker na kennis te hebben genomen van een aantal uitspraken tijdens deze hoorzitting. De spreker heeft de indruk dat de inzageprocedure vroeger – ten tijde van het Boel-dossier – veel eenvoudiger was. Volgens hem maakt Gimvindus van het huidige dossier een politiek document, dat men met alle middelen afschermt.

Gimvindus stelt dat het niet gaat om een politieke, maar om een juridisch-financiële afscherming en benadrukt dat een dergelijke vraag om inzage te krijgen van deze documenten dient te worden voorgelegd op de vergadering van de Raad van Bestuur van 22 december 1998.

C. VERDERE OPVOLGING NA DE BESLOTEN HOORZITTINGEN VAN 13 EN 30 NOVEMBER 1998

Bij brief van 6 januari 1999 van de heren R. Malevé en A. Vriens deelt Gimvindus aan de Voorzitter van de Commissie mede dat : “De Raad van Bestuur o.m. op basis van diverse juridische gronden heeft geoordeeld dat Gimvindus deze stukken niet publiek kan maken”. Deze brief wordt voorgelezen in de Commissie op 7 januari 1999 tijdens de regeling van de werkzaamheden.

Ingevolge dit antwoord, besliste de Commissie op 7 januari 1999 een uitnodiging tot de ASLK-Bank te richten om tijdens een besloten hoorzitting de elementen van het antwoord van de ASLK-Bank op de ingebrekestelling door Gimvindus in de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden te komen toelichten.

Bij brief van 14 januari 1999 deelt de heer Karel De Boeck, Voorzitter van het Directiecomité ASLK-Bank + Verzekeringen mede hieraan geen gevolg te kunnen geven. Deze brief wordt door de Voorzitter van de Commissie voorgelezen tijdens de regeling van de werkzaamheden op 11 februari 1999.

De Commissie beslist de hoorzittingen af te sluiten en over te gaan tot de behandeling van het voorstel van resolutie op 4 maart 1999.

De verslaggevers,

De Wnd. voorzitter,

Leo CANNAERTS

Jef SLEECKX

Jean-Marie BOGAERT